

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

8/2003

Týden zahraničních Čechů

Mezinárodní kongres výbor zahraničních vět ve zbylé spolupráci se Stálou komisi senátu parlamentu České republiky pro krajany žijící v zahraničí, Univerzitou Karlovou, Magistrátem hlavního města Prahy a Odborem kulturních a krajských vztahů ministerstva zahraničních věcí České republiky uspořádal ve dnech 28., 29. až 4. října 2003 v Praze. „Týden zahraničních Čech“.

Tato v pořadí již třetí akce svého druhu představovala unikátní platformu pro setkání reprezentantů nejvýznamných státních a politických kruhů České republiky (senátoři, poslanci, pracovníci ministerstev ad. státních i nestátních institucí) se zástupci českých spolek a organizací z celého světa, aby společně hledaly cesty k prohloubení vztahů spolupráce v oblasti kulturní, vědecké, politické či obchodní. Současně by dán prostor k řešení stávajících problémů ve vztahu k Českém žijícím v zahraničí a všem, kdo se hlaší k českému původu.

Týden zahraničních Čechů proběhl pod záštitou ministra zahraničních věcí České republiky Cyrila Svobody, rektora Univerzity Karlovy Ivana Wilhelma a primátora Hlavního města Pavla Běma. Zvláštní záštitu nad některými akcemi převzal předseda Senátu Parlamentu České republiky Petr Pithart.

Konference se uskutečnila v několika sekčích na půdě Univerzity Karlovy Praha ve staroslovanském Karolinu.

Senátorka RNDr. Jiří Seitolová, předsedkyně komise Senátu pro krajany žijící v zahraničí uvedla ve svém sčítání následující informaci: „Odborné odhady o zahraniční statistický uvádějí více než dva miliony obyvatel žijících mimo území našeho republiky, kteří se hlásí k českému původu, byly českými občany nebo jsou jejich potomky. V historii naší země docházelo ze zahraničí pod tlakem náboženských, politických, rasistických, všechných a na počátku minulého století také zejména ekonomickým nedůzrůdným podnětcům. K našim krajánům patří také lidé, jejichž místo domova se v důsledku geopolitických změn a posunů hranic státu stalo součástí jiné země.“

Nejpočetnější je skupina zahraničních Čechů a krajánů ve Spojených státech amerických (1 500 000) a Kanadě (55 000), v evropských státech má česká komunita silné zastoupení zejména ve Švýcarsku (20 000), Rakousku (20 000) a Rumunsku (6 000).

V roce 1993 se náhle stali zahraničními Čechy také naši občané žijící na Slovensku. Počet občanů ČR dosahoval v době rozdělení republiky 46 000, po deseti letech zůstalo české občanství asi 12 000 z nich. Reakcí na rozdělení byly vznik fadí nevládních organizací, sdružujících Čechy na Slovensku, dvě nejpočetnější z nich, Český spolek pro Slovensko a Klub občanů České republiky, mají večky než 4 000 členů.

Senát již od roku 1997, kdy bylo schváleno usnesení o vzniku Stále komise senátu pro krajaný žijící v zahraničí, vytváří podmínky a zájemce pro podporu vzájemné komunikace, kulturního spolupráce a projednávání legislativy dotýkající se našich krajanů a občanů žijících v zahraničí. Vznikem samostatného orgánu na úrovni obdobné výborům také deklaroval význam, který této problematice přikládá.

Poradním orgánem Stále komise je tzv. „konzultativní rada“, ve které jsou nevládními organizacemi nebo skupinami delegovani zástupci jednotlivých zemí. V letošním roce se počet zastoupených zemí na základě nových kritérií Stále komise rozšíří ze 44 členů na 46 zemí. Členové rady se podle možnosti účastní přímo jednání Stále komise nebo jsou o nich průběžně informováni stejně jako o kulturních akcích a návrzích legislativy. Téměř pravidelně se členové rady obracejí na Stálu komisi s podněty a žádostmi k zákonům a jejich zahraničním aktivitám, současně informují o činnosti českých nevládních organizací. Ke nejčastějším tématům patří zejména otázky českého občanství, účast v parlamentních volbách nebo dostupnost vysílání české televize a rozhlasu v zahraničí. Program jednání Stále komise se soustředuje na téma inicovanou krajany. Stále komise přijala již řadu usnesení a předložila návrhy legislativních změn ve výročích zlepšení podpory činnosti pro zahraniční Čechy. Prestože v posledních letech došlo k pozitivním změnám u předkládaných návrhů, nebyly zdaleka vyřešeny. Senátoři, členové Stále komise, se shodují v názoru na přehodnocení politiky státu v některých zásadních otázkách, souvisejících s volebními podmínkami v zahraničí, vysílé mítrové liberalizací občanství a intenzivní výsledné podporou a výměnou kulturních životů mezi českými komunitami v zahraničí a „Českou republikou“.

Obsah dalších přednášek, informaci, sdělení a diskuse budeme postupně publikovat v dalších číslech našeho Zpravodaje.

Účastník konference V. Dufek

Válka ženistů v Karpatech

Pojem války ženitství nebyl v historiografii zaznamenán. V různých knihách o pojednávaných jsou většinou vyšších velitelů uváděny boje tankových divizí a jednotek mezi sebou, vzájemně ostřelování dělostřelectva a protitankového pěchoty. O ženitství, kromě občanských úryvek, není pojednáváno – vzájemných střetům a válce ženitství. Přesto na frontách byla.

Pojem válka ženistů je dán úsilím nepřitele způsobit maximální ztráty především ženijním jednotkám útočících vojsk. K tomu byla přizpůsobena technika a taktika činnosti ženistů nepřitele.

Zenitní v bojích jsou vždy výzad. Je tomu tak i při průzkumu, kde při technickém nebo vševojskovém zkušení zařazeni ženitě. Při prokračování vodních toků ženitě zabezpečují nejen prevážení útočících vojsk na nepřátelský břeh, ale jsou i v sestavách útočící pechoty. Stejně tak tvorí část výsadku na tancích a při naražení na minové pole jdou před tanky a v dotyku s nepřítelem vytvázejí průchody.

Hlavním prostředkem, se kterým ženisté přicházejí v bojích do styku, jsou miny a výbušny. A to jak vlastní, tak i nepřátelské. S válkou ženistů se čs. ženisté 1. čs. armádního sboru setkali v bojích o přechod Karpat.

Boj v horách byl velmi složitý. Zvláště v Dukelském průsmyku a ve východním Slovensku byly miny a výbušniny použity v masovém měřítku.

Tyto zákečné prostředky měly být vedle fyzických paleb automatických zbraní a dělostřelectva hlavním zdrojem boje s útočícími vojsky 1. čs. armádního sboru.

Zenitník v této fázi boje prováděl odmítnivou silnou, cest, pěšině, prostorů pro palčivu postavení dlelosteftice, rozmiření počtu, míst pro stavbu pozorovatelny, velitelstvských stanovišť paprší, brigád a sboru. Hlavní činnost bylo odtasováno a odstraněno min a nástrah.

Nepfrel si byl vědom úlohy významu ženitů v bojové činnosti v horách. Proto rozpoval „válku ženitů“. V této válce ženitů nešlo již o zastavení nebo zpomalení útoků českých vojsk, ale o zmíčení větší části ženitních sil a tím dozařízení stejněho cíle.

K tomu byl přizpůsoben systém minování, zaměřený především na oklamání odtašovacích skupin a hlavní technické opatření, která by způsobila rozhodný úder ženijním vojskám. Válka ženitní v plné síle nastala již po přechodu čs. státní hranice. Nastalo na celém úseku fronty byly nasazeny nové nástrohové rozenecké typy Tu-Mi-Z-43, které po vložení do miny byly neodstraňitelné. Při každém pokusu mimo desadujovat, to znamená výrobouvát více, nastal výbuch.

Nepřítel měnil i systémy minování zvlášť

Užívání bylo současné zajištěny proti odstranění.
V této fázi boje vystupovaly do podílu odborná
pripravenost ženijních velitelů z sad
volynských Čechů. Ti znali nebo předpokládali
útoky nepřátelských ženistů a v tomto směru
ciivilní i své podřízené. Zámysl války ženistů na
silnicích a cestách nepříležitosti nevyšel. Na
vrstvotich minacích byly zaznamenány ztráty
ženistů. Silnice a cesty byly odminovány všechny
zpravidla místní.

Nepřefit váku ženisti stále stupňoval. Ženisti sboru se setkávali stále s větší hustotou min. Objevovaly se nové typy min jako R-min, 80 cm dlouhé, PT min litigovité, PP miny skleněné a další. Objevovaly se nové typy nástráh, kladených tak, aby způsobovaly největší ztráty předešlém ženistům. Ztráty ženistů při odstraňování těchto min a dumýsně zřízených výbušných zátarasech nebyly. Přesněž byly a to při nasazení ženistů do útoku

Docházelo k tomu jen v mimořádných situacích na frontě. Každý vyšší velitel si uvědomoval, že ztratit ženisty se rovná ztrátě možnosti vytvářet podmínky pro útočné operace.

ským Čecham-
erřítele.

OZNÁMENÍ

Volyňské sýpozium se bude konat dne 25. listopadu 2003 od 11.15 hod. do 15 hod. v hotelu Legie, Praha 2, Sokolská 33, ve 4. poschodí.

V. Dufek

Nešvédní osudy rodáka z Hulce České

Celoživotní dráha Antonína Zajíce (1878-1963) zahrnuje mimo jiné i habsburský a společenský život volyňské emigrace a zejména s odstupem času svědčí o jeho společném vývoji.

Dětství a doba dospívání

S myšlenky získat knáže pro české přistěhovalce z jejich řad ústřední místa caské vlády, která přistěhovalce pokládala za nositele husitské tradice, nabídla bezplatné studium na duchovním semináři v Kremenci. To zahrálo kromě ubytování a stravy i osacení, což pro mnohočlennou rodinu, která se v nově založené obci teprve usazovala, bylo výdatnou a výraznou pomocí.

První zkušené zážitky pro venkovského chlapce z českého prostředí se stala znlostí spisovné růstiny.

Jíž v přijatémčí zápisu bylo české přijmení bez okolků převedeno na přijatelné ruské a to změnou Zajíce na Zajev. (Jiným příkladem podobné připrůsobeného zápisu bylo u příjmení Chmelík vytvořené Chmelnickij, k Klig - Klhel, k Fertl - Fester, což se pak udrželo až do reemigrace.)

Trpká vzpomínka zůstala na jeden z prvních zážitků v semináři: přednesené básnič - scéna pečlivě nacvičené, ale s nápadným českým přizvukem - volyvalo bouři smíchu v spolužákův ve třídě. Dilektózis správného přizvuku v ruštině, jehož nedodržení člen řekl nejdří až úplně nezrozumitelnou, pochopil nový seminářista teprve časem v praxi. Avšak pořet zahanben byl z jednoho vystoupení před třídou zůstal až do stáří.

Atestace z duchovního semináře opravňovala k vyučování na cirkevně-farních školách. Do počeštění zamířila se mělo stát trvalým uplatněním nového absolventa, avšak shodou životních okolností to trvalo jen prvních pět let.

Do životu dráhy nečekaně vstoupila rodina právě zemědělské faráře v obci Novosilky v okr. Vladimír Volyňský. Zůstala po něm voda se sestři nezaopatřenými dětmi. Z rozhodnutí biskupa se měl nový uchazeč o uvolnění místo estetisť u nejstarší dcerou - tehdy ještě ani ne sestřičkou, a tak převzal pécí o celou osiřelou rodinu. Mezi četnými zajímajícími se stalo nejuspěšnějším český absolvent duchovního semináře, který z rozehnout rodině ráda byl svěcen a deset let mladší nevěstu. Svatěk s požehnáním tamního biskupa se uskutečnil v roce 1905.

V nově založené rodině se mohlo stát společným dorozumívacím, společenským i rodinným jazykem pouze ruština. Spisovný ukrajinsky na začátku dvacátého století zdělala ještě neprorokou do říšského povědomí a čestinou se v této oblasti nikdo nesetal. Horovorou čestinu zvládla mladá manželka až později v české farce obci (v Hulci Hulce), kde i později mohla být rovněž podvědomá snaha nového duchovního prokazatelně uplatnit znalost jazyka, kterou v minulosti tak prudce a s mnoha lásky zkázkou. Mnohem později - již v České Hulce - se čestina vytvořila jakasi horovorou formou volyňsko-ukrajinské díce.

Novy život rodiny však mohl přidělenou faru spravovat pouze do vypuknutí 1. světové války, kdy se záhy přiblížila rakousko-ruská fronta, která rodinu zahnala k „běženčině“ a jeho samotného do nově přidělené funkce vojenského duchovního - v té době caské armády.

Profil výšiv ještě zdaleka neznamenalo přežití revoluci.

Válku - později občanskou - vystřídal chaotické revoluci národností. Vše bylo dovoleno: Bezbranné provášel počet naprosté bezmožnosti. Na svobodu se dostaly vězňové a restanci včetně nejhorších kriminalistických živil. Mnich opustěné rodiny provázely pocity strachu a obudu v budoucnosti. Prozít se později často vracelo ve vzpomínkách. Počítalo to zejména o manžele, kteří i desetiletý synem hledala nový domov v Hulci České u rodilé tehdy již delší dobu nezvěstného manžela. Některí zemřeli a přibuzní docela otevřeně vyjadřovali své pochybnosti a obavy o jeho osud.

Demobilizovaný duchovní směřující z rozpadlé armády domů se musel protlukat na vlastní pěst a nebezpečí. Při cestě vzdálené z východní Ukrajiny na Volyni si spolucessující všimli jeho plnovousu a ukázněného, zdrženlivého chování, jímž se zjevně odlišoval od ostatních. Kdosi vyslovil podezení, že jde o příslušníka nepřátelské třídy, jež stojí v cestě revolučním pokrokovým změnám.

To zcela stáčelo představitelům „nových řádu“ k jednoznačnému rozhodnutí: „Pryč s flandřákem - vyhodit ho z vlasti!“ Osozený „nepřítel lidu“ se ocitl ve bezvýhodně zouflastém postavení. Účastníci návratu byli odhadni svoji hrozbu provést ihned bezpodobně. Přiznání národa a snad i hřizení prozefektování zachránilo podleželému cestujícímu život. Vzpomíná si, že mezi jeho papíry a dokladky je i nenápadná „bumažka“ potvrzující, že jejíž rodina je učitelem na obecné škole. To nakonec zabralo a pomohlo. Mezi zastánci okanzitění a nesloumovaného řešení byly zjevně jenom gramatici, kteří dovezli spásnou notici povolení přečíst a lidu srozumitelně a přistupně využít. Památnou „bumažku“, která mu pomohla zachránit život, uchovánoho ohroženýho duchovního až do svých posledních dnů.

Slezský český a ukrajinský církevní obci od r. 1920

Vítání vlastního pořešedovaného navštívili v Hulci, která po ukončení války byla stále součástí nově vzniklého státu - Polska, bylo spontánně radostné a slibné. Pro osídlělou rodinu se stověry nové existence podmínky umožnily dálších životních plánů.

Konkrétní ustavující novou životní obec, K. České Hulce byla připojena ukrajinská obec Hupianin s vlastním kostelem. Ve českém faru kontinuovaly přečítání a úsilí duchovního, který byl místním rodákem, se postupně prosadila čestina jako bohoslužební jazyk. Úsilí nového faráře, který se snažil rozšířit používání čestiny při bohoslužbách, bylo stále znaménem výjivných volyňských obcí a provedlo se návštěvami delegací i farářků ze srovnitelných farních obcí, jak byly např. Moldava, Hlinsko, Mirošov a. j., kde o českém bohoslužebním jazyku byl zájem. Tamní duchovní čestinu neznali a nemohli se teprve uplatnit při jejím zavádění. Realizace přání a zámeru farářků byla pochopitelně závislá na konzistenci a biskupovi, který podléhal metropolitovi pravoslavné církve v Polsku se sídlem v Warszawě. Nadřízené instituce zavádění českého bohoslužebného jazyka nikdy nebranily, avšak ani zjvěřnily nepodporovat. Nová česká pravoslavná církev v ČSR, která používala český bohoslužební jazyk, v zájmu udržení a podpoření pravoslaví na Volyni tam posílala každoročně prof. A. Červinu s misijním posláním v tomto směru. (A. Zajíček, O bohoslužebném jazyku, Hlas pravoslaví VI, 1950, č. 3, s. 54-57. Volyšlý v Oráčově na Podhůrsku, V. 1949, č. 1, str. 27. Hlas pravoslaví VI, č. 39, str. 43). Prof. A. Červin, Vzpominky na Volyn, Vérna stráž IV, (1949), č. 21-22, str. 15.

V píjepoměném chrámu přifařené ukrajinské obce používal nový český duchovní církevní slovníkství s výslovností blížejí ukrajinské, než bývalo dosud běžné. Místní venkovskou se upřímně vitali. Zavedl také čtení evangelia v ukrajinském, což pochopitelně činilo bohoslužbu dostupnější a srozumitelnější.

B. Zajíček (Pražskováni příští)

Oznámení

Celostátní výbor SČVP vydal v letošním roce tyto knižní publikace:

1. Mučednická obec na Volyni
Český Malin, Michna-Sergejevka, Vyhanci na Sibíř.
Koordinátor V. Dufek

2. Kronika Českého Kvasilova.
Autor Mikuláš Šerešek

3. Ukrayinci v Čechách a na Moravě
4. Ukrayinci v Čechi i Moravii (ukrajinská verze).
Autor ob Bohdan Zillynský

Objevánky zasílejí vedoucí příslušných regionů, případně hospodářce SČVP, Marii Nečasové, Svidnická 509, 181 00, Praha 8.

V. Dufek

Volyňští Češi Severní
Moravy a Slezska
se opět sešli...

V sobotu 20. září t. r. se v Kulturním domě v Suchdole nad Odrou konala krajanské setkání

moravskoslezského regionu a jeho hosti. Tak jako v minulých letech bylo vše organizačně dobré připraveno, program byl zajímavý a užitčný, a přispíval k upěv-nění vzájemných vztahů. Lotos se podařilo zapojit do této události i Českou televizi Ostrava, jejíž reportérka po předbežné dohodě navštívila volyňskou rodinu Klabanovou v Suchdole a natočila u nich doma reportážní pořad. Ten byl doplňen také vstupem tajemníka MS regionu SČVP Václava Dubce a pak odvysílán.

Jednání v sále kulturního domu zahájil a dále uváděl a řídil Ing. Václav Vegricht, Krajské setkání započalo velmi dobré připraveným stykem s třicetičlenným dětským sborem Sklívánek ze Suchdola, vedeného pí učitelkou Věrou Brázdrovou.

Počet jsme minutou ticha a Věcerkou utili památku zemřelých a padlých...

V následujícím jednání sjedly vystupily se svým příspěvkem tajemníci SČVP moravskoslezského regionu pan Václav Dubec. V proslovu ke všem přítomným připomněly potužitavými slovy 6. výročí zákry Českého Malina. Varovaly před nebezpečím zapomenutosti minulosti a zůznamení soudržnosti různě starých lidem pravdu, jak to bylo.

Předání odzku pamětníků a přímcých účastníků události nastupující generaci je důležitým úkolem a jednou z podmínek vytvoření dejmění kontinuity ve vědomí českého národa a z nvyplývajícího přesvědčení o semeřitosti a o nutné soudržnosti a vzájemné solidaritě.

Na projekt Václava Dubce navázal i předseda regionálního výboru Severní Moravy a Slezska MVDr. Vladimír Samec. On rovněž obořit pozornost přítomným k tragedii Českého Malina před sesedati lety a ukázal na společného jmenovatele s podobnými barbarskými činy v Michně-Sergejevce, v Liticích, Ležákách, Oradouru a jiných místech naši vlasti v ostatním okupované Evropě. Bylo to nacistická hrůzovláda, vyplývající z domělně německé rasové nadafaznosti nad ostatními národy.

Po předsedu projektu navázaly a podala přítomným zprávu o stavu pokladny a hospodaření regionu hospodářka pi Jaroslava Holá.

V další části programu pak nastala chvíle, v níž byl otevřen diplomem „Čestný člen SČVP“ dluhouletý a neuváděný činovník Sdružení a jeho spoluobnovitel p. Václav Dubec. Vyznamenání mu jménem celostátního výboru SČVP předala paní Marie Nečasová.

Následující projekt navázala a podala přítomným zprávu o stavu pokladny a hospodaření regionu hospodářka pi Jaroslava Holá.

V další části programu pozdravili sjedoucí z členovémi SČVP z jiných regionů: Jiří Pancíř z Litoměřická a z východního Slovenska ze Spišské Nové Vsi přijel náš člen - Rusi Ivan Horbal, který promluvil do mikrofonu ke všem o tom, jaký dejomy měl z patnácti let životu na Volyni.

Za sebe i za celostátní výbor pozdravila přítomné paní Marie Nečasová a popřala všem dobrohodu. Jmenovitě vyřídila všem účastníkům setkání pozdrav předsedy prof. MUDEr. Vladimíra Dufty.

Mezi hosty setkání zaujal všechny přítomné starosta Suchdolu. Odrou Ing. Miroslava Dračka, který se krajanských setkání již tradičně účastní a seznámuje nás krajských s vývojem v obci. Je zjevné, že si svých spoluobčanů volyňského původu velmi váží a rád s nimi spolupracuje.

Dále náš setkání pozdravili zástupci spřátelených okresních organizací ČSbS a ČSOL von Novém Jičíně Josef Klesina a Josef Lančinger.

Dále, když již tradičně, promluvil pan Vasil Vaník, předseda Sdružení Ukrayinců a příznivců Ukrajiny na severní Moravě se sídlem v Ostravě. Pan Vaník by rád viděl oživený styk mezi Sdružením Ukrayinců a SČVP.

Prodeje knih s volyňskou tematikou probíhal v sále kulturního domu velmi číle. Celá řada účastníků setkání využila příležitosti a jednu nebo i několik knih si odváželi domů.

Procovní část setkání byla uzavřena usnesením o čtyřech bodech, které shrnuje úkoly regionu do dalšího období:

- Získavat mladé lidé pro činnost a členství v SČVP
- Podporovat vydávání knih s volyňskou tematikou
- Přispívat dle možnosti finančně do fondu Sdružení
- Pořádat každoroční setkání krajana MS regionu
- Nadálí utvářovat spolupráci s obecným úřadem v Suchodole nad Odrou, se Sdružením Ukrainerů na Severní Moravě, z ČsBS a ČsOL i s krajany z Kazachstánu v našem obvodu.

Po výběrném období, který v sále kulturního domu podávali pracovníci blízké restaurace U Králu, následovala závavná část setkání. O doboru náladu přítomných se postarala desetiletánní dechová kapela Františka Dubce z Fulneku, doprovázená jejich zpěváky a zpěvkou. Kapela i zpěváci byli opakovaně odměněváni potleskem krajana. Všichni ti, kdo se podíleli organizačně i službou ostatním (při přezenci, příprave a podávání občerstvení, pití, atd.) vykonali kus zásluhné práce a patří jim dík. Bez nich by nemohla zavádění spokojnosti. Jejich obětavost umožnila úspěch akce. 20. září byl v Suchodole nad Odrou zasazen další kámen na stavbu zdi.

Ladislav Prchalik

Krajanské listy a obrana Československa v letech

1938-1939

V lednu 1938 začal v polské části Volyně vycházet nový list tamní české menšiny, zvaný Krajanské listy. Redaktorem i vydavatelem byl Josef Foitík z Vilhelmovy. Noviny plavidně vycházely v Kvasilově, od května 1938 v Lucku. Článek života volyňských Čechů zajímavým způsobem komentovaly události spojené s úsilím o záchrannu Československa před nacistickou agresí. Ve svém příspěvku byly čládky věnovány trochu pozornosti této méně známé epizodě našich moderních dějin.

V období mezi květem a zářím 1938 Krajanské listy posilovaly mezi volyňskými Čechy vědominy nutnosti obrany Československa proti hitlerovské agresi. Dne 31. května 1938 vychází v Krajanských listech článek s optimistickým názvem „Nepochybme o budoucnosti Československa“. Text připomíná, že mezi krajany na Volyni se tomu směr říká ŠÍŠ skleslá nádražna. Nadejí je těch vidět v tom, že spočívajícím zájmem evropských velmoci - Anglie, Francie a SSSR - by měla být nutnost, aby Československo, které je baštou odporu vůči německé expanzi do středu a východní Evropy, nezmizelo z mapy světa. Velmi pozitivně jsou hodnoceny vysleky květnové mobilizace v roce 1938, které přesvědčila svět o schopnosti československých sil držet západ vše včetně států pořádek a zajistit svou stabilitu před německou agresí v krajinném případě i vojenskou silou.

Velkou událostí pro zahraniční krajany byl X. všeoboký slet, konaný v Praze počátkem července 1938. Zástupci volyňských Čechů, kteří se sletu zúčastnili, obdivovali atmosféru, která v Praze panovala, především všeobecně odhodlání bránit republiku.

V průběhu léta roku 1938 se možnost československo-německého válečného konfliktu stále stupňovala. Na stránkách Krajanských listů se začínají objevovat článců volající po založení Československa s polským státem. Z prostřehu pohledu na mapu bylo jasné, že Polko je ohroženo vojenskými zámy na nacistické Německé stejně tak jako Československo. Ve způsobu řešení toho vojenskostrategického hanidnapu se ke škodi všichni tyto státy lišily. Československá zahraniční politika usilovala dlouhodobě o všeobecně odzbrojení a zavedení systému kolektivní bezpečnosti v Evropě. Když Hitler po nástupe k moci v roce 1933 smetl s vlastní všechny odzbrojovací a bezpečnostní záměry, začala Francie připravovat plán tzv. „Východního paktu“, někdy nazývaného „východní Locarno“, který měl garantovat východní hranice Německa, jak to činil Rýnský paket na západě. Jeho myšlenky měly být zastrašen eventualního německého útočníka a posílení pozice francouzských spojenců, především Československa a Polska. Společným garantem tohoto paktu, který v sobě obsahoval prvky myšlenky kolektivní bezpečnosti, měly být Francie a Sovětský svaz. Československo ke spojeckému francouzsko-sovětskému paktu přistoupilo v roce 1935. Polsko s odvoláním na historickou

zkušenosť z minulosti rusko-polských vzájemných smlouv u Sošovským svazem odmítlo. Osobně se, že prostřednictvím této smlouvy se Sošovským svazem otevřely cesta k rozšíření sféry vlivu až do střední Evropy. Polská diplomacie se domnívala, že bezpečnost polských hranic může kromě orientace na západní demokracie (Anglie, Francie) zajistit separátní smlouva o neutučení, kterou Polsko uzavřelo s nacistickým Německem v roce 1934.

Tolik potřebná československo-polské politické sblížování bylo dlouhodobě zatištěno sporu o Těšínsku, rozděleném ve dvacátých letech mezinárodní arbitráží mezi oba státy. Výsledek arbitráže Polsko chápalo ze svého hlediska jako nespravedlivý, mezinárodně právní.

Za této situace se volyňští Češi žijící v Polsku ocitli v delikátním postavení. Jakýkoliv československo-polský konflikt mohl mít neblahý dopad na postavení jejich menšiny. Proto se veřejně přihlásili k polskému státu, v nových článcích v průběhu roku 1938 se oznamují jako polští Češi. Dne 15. září 1938 vystěl v krajanských listech článek J. V. Rejeka „Jsem pro polsko-české sbližení!“

Autor zmíňuje polskou kritiku poměrů panujících v časti Těšínska, postupně československého. K tomu dodává názor tehdejších českých učitelů z polské Volyně. Tí říkali, že jimi stačilo, když o české školství v Polsku bylo pečováno tak jako o polské školství v českém Těšínsku. Jádro článku však vyznává jasné: „Německou mohou s úspěchem odolat jen Češi, kteří v Polici jedně tehdy, jestliže se německému náploru oporuje společně.“

Ve chvíli před československou nejkrátkejší, těsně před mnichovskou konferencí též velmoci je dle J. V. Rejeka ve svých (fiktivně utopických) představách ještě dál. Na stránkách Krajanských listů 27. září 1938 požaduje vytvoření státního svazu polsko-československé unie. Podle něho by se tento odstranily polské pohledávky v Československu (jeden stát by patřil druhému), Polsku by se dostalo rozvinutého československého průmyslu a Československo by našlo v Polsku velkou zásobárnu lidí a mohutné zdroje. Unie by se stala základem pro budování silného řetězu Sapojských a slovenských států evropských (USE), podobně jaké je tomu v Americe. Tato Unie však musí být realizována okamžitě, aby se spočítaly silami zábradlí odtržení Sudet od Československa. Článek končí výzvou československé vládě: „Nabízíme Polské republice Unii!“

Za přání bylo všechno jinak. 6. října 1938 přešel redaktor J. Foitík tiskovinu „Obětní beránku milu“. Konstatuje, že Francie a Anglie při mnichovských jednáních Československo ospustily. Československo mělo po Mnichovu dvě možnosti: buď bránit integritu svého území proti celému světu, anebo zahránit mě v duchu přijetí podmínek mnichovských dohod. Boleslav Konstanta, že „zádne přestávki není tak mocné, aby vydřelo v doboch záhy, když má skutečně projevit od takzvaných výzv. Je to fakt a ten nesmíme zapomínat.“ Ze se národ musí spolehlití především na sebe. Neří - sá dosti silným, pak se ho přátele nezastanou.“ Článek realisticky také, že Německo vzešlo z konfliktu ve středu Evropy posileno a mnichovskou dohodu mu bylo umožněno provádět bezrestriktivní válku.

15. března 1939 Německé vojensky likvidovalo bytectv Československa. Krajanské listy tento akt odoudily, výjednaly vše, že poruba českého národa nebude trvat věčně. Ve výzvě „Mládež!“ (Krajanské listy 21. 3. 1939) se objevil pozoruhodný název, že pro volyňské Čechy stará vlast neprestala existovat a jednomu pomohlo nové Československo budovat. Zvláštností Krajanských listů byla úroveň jejich informativnosti o zahraničních aktivitách Dr. Beneše i o formách odporu českého obyvatelstva v protektorátu. Podle Jaroslava Vaculíka (Dějiny volyňských Čechů II, s. 47) dodával redaktor Krajanských listů aktuální zpravy tiskovým ateliérem československého vyslanectví v Polsku Dr. Hejrect.

Již 22 dubna 1939 Krajanské listy citují prohlášení Dr. Beneše o tom, že přijmou vedení nad 2 miliony zahraničních Čechů, kteří jsou připraveni podstoupit boj o samostatnost své vlasti. Znamená to podle Dr. Beneše, „že přistupujeme do fronty proti agresorům. Tím začínáme stejnou akci jako před utvořením

českého státu v Pittsburghu v r. 1918, kdy český a slovenský národ daly výraz svým snahám k utvorení vlastního státu.“ Dne 23. 6. 1939 list přetiskuje Dr. Beneše, kterou přednesl 2. 6. 1939 na kongresu amerických spisovatelů. Dr. Beneš odmítl myšlenku ústupek diktaturám, obětování malých států, což přes tyto oběti nepřineslo Evropě klid. *Mnichovská dohoda byla od počátku nespravedlivá, neboť ve jménu sebeuvěřené sudetoněmeckého obyvatelstva dala svobodný, toleraný stát pod nadvládu brutálně utlačující, autoritářské, netolerantní a odnárodnovací diktatury.* Okupace druhé republiky několik měsíců po Mnichovu ukazuje, že celý plán byl od základu špatný. Dr. Beneš zmluňuje, že nedokáže pochopit, jak mohou celé národy mítet o utrpení statutu emigrantů, kteří hledají ve světě nový domov, i lidé, kteří rádi snášejí beznaděj, než by se dal pověřit. Továři soužití diktatury a demokracie není možné. Situace v Evropě se každým dnem zhoršuje, dnešní Evropa se svými onmyly a násilím se nevyhnutele zná. Podejte jeho názory z toho vzejdou nakonec lepší Evropa, svobodnější, mravnější a normálnější, Evropa demokraticeji a mírumilovnější. Demokracie bude tedy i diktatury padnou.

V souvislosti s poměry v protektorátu psaly Krajanské listy o využívání obuví, potravin a textilu německými vojáky, o projevech perzekuce českého obyvatelstva (internace 1700 osob na brněnském výstavišti ihned po 15. březnu 1939), i o prvých projevech národního vzdoru a odporu (manifestační pořekadlo ostařáků K. H. Mácha v Praze, kladení květin u pomníku M. J. Husa v Praze, události v Přerově spojené s připomínkou 55. výročí narození Dr. Beneše). Místo se nášlo i pro doby poválečné (pořekadlo a stěnogramovat! Aby postoupil diktáturu z Berlina).

Krajanské listy tak ve své době (poslední číslo vyšlo v den předpalení Polska 1. září 1939) splynuly historickým základem zahraničního československého tisku. Hovořily za český tisk, který byl v protektorátu umílen.

Volyňští Češi svou účastí v československém zahraničním odboji dělají vše výkaly a po reemigraci svým podílem na obnovu poválečného Československa naplnili dřív zminěný vizu redaktorů Krajanských listů v 21. 4. 1939 o Žluce, kterou jim historie nabídla v závratu k modernější dějinám našeho státu.

Podekovaný autor patří panu Jiřímu Pancifovi z Lovosic, který našemu archivu zapůjčil ke zkopirování originální Krajanských listů. Tyto materiály byly základem k napsání článku.

*Jaroslav Moravec,
Státní okresní archiv v Litoměřicích
se sídlem v Lovosicích*

Vážení krajané z Mirohoště,

jistě jste ještě mezi Vámi jedinci, kteří si vzpomenujete na předválečného „kierowníka“ školy Jana Kunyse. Působil v Mirohošti do 17. 9. 1939. Jakmile Rudá armáda překročila polskou hranici, prch s rodinou do Dubna a odtud dále. Pro informaci! měl syna Zdislawa (ročník 1926) a dceru Irenu (1929) a k tomu bílého spice, který se jmenoval Kostek. Právě s tou dcerou Irenou jíme v písemném styku. Ona si pamatuje, že jí při této pomoku jistá česká rodina, ale jméno si nepamatuje. Proto při asi takové sympatie k Čechům. Velmi ráda by tě rodině poděkovávala.

Neviní, jak u vás vystupoval „pan kierowník“. V Kupičově byl velký „Arycopulák“ a byl velej proti českým náladám. Paní Irenku velice mrzí, že ho nazýváme „čocožroučkem“, ale bohužal, tak to bylo. Prosím vás, krajané, pokud si o nich něco bližšího pamatuji, napíšte mi. Děkuji předem.

Se srdečným pozdravem

Václav Kytl, Mašťov 93, 431 56

Na slovíčko, přátelé ...

Stojim v Odráech (malém městečku) na přechodu. Se mnou je tam i malá maminka s kočárkem. V nemě roztomilý ročník chlapček.

Třepívost, říkám si a čekám, že na nás přijde řada a budeme moci přejít. Konec! Před našim přechodem přibrali velká dodávka Ford Transit a její fidič nám pokyne gestem, označujícem: „Přejděte!“

Vstoupíme na vozovku, když v tom spousta vysoké dodávky, kam vůbec není veden, vylítí zeleně osobní auto. Prosvitou dobrodruha devaděšákom sotva dvacet centimetrů od kočáru s dítětem.

Dvacet centimetrů dělilo chlapceka od smrti, dvacet centimetrů dělilo jeho maminku od strašlivého zářiku, z něhož by se už ani nikdy psychicky nezavádila ...

Když jsme konečně přešli na druhou stranu, žena s kočárem se stala na volnou lavičku, třesoucíma rukama vzala dítě do náruče a rozklapala se. Uasedla, vylíkavé, zoufale...

Zelený závodník už byl někde daleko... Ani se neohlédl. Kolik časů ušelří topu bezohlednou jízdou? Přáte, nebo dokonce detet vše?

A já se sám sebe ptám: „Byl to vůbec člověk nebo stvůra, které nezáleží na lidském životě? Ať si drahou. Bohužel...“

Václav Dubec

NAŠI JUBILANTI ...

Jesenice

Nejznámější rodák obce Kupičová Josef V. Tománek, bánský a publicista, se v roce 1919 stupňoval do tr. dožívají požehnaných 91 let. Přejeme tomuto našemu krajanovi, aby ve zdraví a plné tvrdosti vše prožil ještě mnoho částínych let vě vlasti, do níž se před několika lety vrátil.

Krajan z Kupičova a jeho obdivovatel z USA

Region Litoměřice

Ve IV. čtvrtletí se dožívají významného životního jubilea titu naši členové:
40 let - 25. 9. Onštejnková Věra z Malé Zubovštiny, byt. Stráž r. P.
45 let - 12. 10. Černá Emilie z Malé Zubovštiny, byt. Stráž r. P.

70 let - 8. 10. Hofenin Jindřich z Mirošotě, byt. Roudnice.

75 let - 10. 11. Lichembík Josef z Dlouhého Pole byt. Sudovo Hlavno, 11. 1. Furmanová Zdeňka z Mirošotě, byt. Litoměřice, 26. 12. Hueverová Marie z Mirošotě, byt. Lysn. L.

80 let - 14. 10. Tintorová Melanie ze Zavidova, byt. Stěž. 15. 11. Bílková Olga ze Strakova, byt. Litoměřice, 10. 12. Ružácká Evženie z Volkova, byt. Litoměřice.

let - 22. 10. Opočenský Vladislav z Boratina, byt. Chotinov, 2. 11. Prokopová Marie z Hájeky, byt. Hrušovany a dal. 20. 11. Šírová Evženie z Ozeran, byt. Litoměřice.

let - 15. 11. Štěpánek Boleslav z Teremna, byt. Litoměřice

let - 18. 10. Stchlik Dobroslav z Jadvipolu, byt. Chotinov

let - 8. 10. Mitrovská Libuše z Kupičova, byt. Litoměřice

let - 17. 12. Bohatec Miroslav z Boratina, byt. Vrbice, 90 let - 12. 12. Chudobová Marie z Boratina, byt. Vrbice 96 let - 1. 11. Štěpánek Karel z Teremna, byt. Soběnice.

Všem jubilantům srdečně blahopřejeme a do dalších let přejeme hodně zdraví a životní pohody.

Zdroj: veden. regionu Kožák

Region Chomutov

Dne 4. 11. oslaví své jubileum 80 let člen našeho regionu, bývalý příslušník Svobodovy armády, pan Antonín Rousář ze Semidub na Volyni, bytem v Droužkovicích u Chomutova.

15. 11. rovněž oslaví své životní jubileum 90 let nejstarší člena našeho regionu, bývalý člen Svobodovy armády pan Alexandr Mihal ze Strakova na Volyni, bytem v Droužkovicích u Chomutova.

Obhájila buděněm hodně zdraví a štěstí do dalších let přaje za region

Jirina Kačerová

Region Zátec

Ve 4. čtvrtletí se dožívají jubilea titu naši členové:
František Styblík - 1. 10. - 75 let, Žatec. Anna

Cajthamrová, 6. 10. - 60. Síren, Václav Jeřábek, 3. 10. - 75 let, Blatná. Nadežda Svěcená, 20. 10. - 90 let, Žatec. Jirina Zachová, 21. 10. - 70 let, Liběšice. Anna Chroustová, 21. 10. - 60 let, Blatná. Miroslava Kalkusová, 26. 10. - 60 let, Vretec. Lydie Jahnová, 30. 10. - 70 let, Louňy. Bedřich Tešner, 3. 11. - 70 let, Krásný Dvůr. Vladimír Kazdovský, 6. 11. - 75 let, Most. Pavlína Havlová, 6. 11. - 65 let, Podhradí, Olga Sindlerová, 8. 11. - 60 let, Žatec. Vladimír Pontíkelský, 10. 11. - 80 let, Levonic. Jirina Kudrnázková, 14. 11. - 80 let, Velká Dobrá. Václav Vašek, 20. 11. - 85 let, Krysty. Josef Holeček, 28. 11. - 85 let, Žatec. Emilia Vasilešová, 30. 11. - 80 let, Podhořany, Jiří Kaufmann, 4. 12. - 65 let, Podhořany, Václav Kafek, 5. 12. - 60 let, Němčany. Evženie Kečkánová, 12. 12. - 85 let, Žatec. Emilia Šimková, 15. 12. - 65 let, Radonice. Helena Vlachová, 22. 12. - 75 let, Zadní Třebnice. Janina Matasová, 24. 12. - 80 let, Liběšice. Ludmila Holcová, 24. 12. - 65 let, Kadov. Anna Koštálková, 24. 12. - 80 let, Louňov. Antonín Mora, 27. 12. - 80 let, Horákovice. Evženie Syrová, 28. 12. - 70 let, Žatec. Marta Zajíčková, 31. 12. - 70 let, Vlkovice. Všem našim jubilantům mnoho zdraví, štěstí, spokojenost do příštích let přejete za region.

Kamila Ondrová

Region Praha

Blahopřání: Nás mlý tatince pan Josef Ledvina oslaví 20. 5. 85. moranoviny. Za vše, co vykonal pro nás a dosud délá, mu moc děkujeme a přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosnosti.

Alice, Václava a Vlastimila - děti s rodinami.

Přejíme vám všechno nejlepší za blahopřání - za region Praha

Irena Malinská

Všem jubilantům blahopřejte i redakce Zpravodaje.

Irena Malinská

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Region Praha

Dne 22. května t. r. nás opustila naše dlouholetá členka při Věře Kulhánkové růž. Majerová z Dubna, 1. č. Prahy. Za výsluhy jako příslušnice 3. brigády 1. čs. sboru kde sloužila jako zdravotnice. Zemřela po krátké nemoci ve věku nedožitožitých 77 let.

Po dlouhé a též nemoci zemřela dne 23. září t. r. ve věku 76 let krajanka ze Zdolbounů p. Irena Puškinová rož. Horová. O tichou vzpomínku prosí manžel a synovec s rodinami.

Ufplnou sozastupou pozůstatků našich krajanek vyslovuje se region.

Irena Malinská

Ve věku 93 let oslela navždy pi MUDr. Gertruda Englová. Zemřela lečkářka, která v době války zachraňovala životy mnoha našich krajanů - příslušníků 1. čs. sboru. Byla jednou z prvních žen v naší Čs. jednotce v Buzuluku a až do koně výkaly pracovala jako lečkářka ve zdravotnickém praporu 1. brigády. Přispěla na oddělení ležících pacientů a raněných, kterým se věnovala všemi svými silami, než do toho, kdo byl jejím pacientem. Církevní sestry chlapci ji dodnes dekují za její obětavou, až matefskou péči. My, kteří jsme pod jejím vedením pracovaly, jsme před ni měly velký respekt, ale zároveň jsme si ji vždyk pro její nesmírnou dobroduру a přátelské jednání. Nikdy, nikdy nezapomeneme!

Irena Smidová-Malinská (pro mne byla moji frontovou matkou-díky!)

Region Chreb

10. 9. zemřela ve svých nedožitožitých 83 letech p. Emilia Baćovská z Martinovky, byt. Dobrošov - Kynšperk n. O.

Všem pozůstatým upřímnou soustrast vyjadřuje za region

Máčová a Pancířov

Region Uničov

Všem přátelům a známým oznamujeme smutnou zprávu, že nás opustila pi Marie Voláková-Janovmonářová z Uhřovic na Volyni. Zemřela ve věku 75 let, 9. září. Zemřela náhle až očekávaně. Rozlučili jsme se s ní na místním hřbitově v Uhřovicích.

Zemřela Uničov

-Josef Volák

Region Litoměřice

30. 6. zemřel p. Vladislav Albrecht z Boratina, byt. Chotinov, 27. 7. zemřel p. Josef Sláma z Mirošovic, byt. Českovice, 25. 8. zemřel p. Josef Hlušička z Volkova, byt. Litoměřice.

Všem pozůstatým projevujeme upřímnou sozastup. Zaregion Litoměřice ved. regionu Kožák

Region Teplice

Po dlouhé a též nemoci zemřel dne 8. září nás krajan Vladimír Hejda ve věku 77 let z Teplic, přiveden z Rožnovy. Jak všechno vstoupil jíž v 17. letech do Svobodovy armády a bojoval i dušoukem byl raněn. Ufplnou sozastupou za region projevuje Blatenský severomoravský region.

Obráželi jsme opužděnou smutnou zprávu, že dne 26. 3. zemřel ve věku 79 let nás člen pan Václav Lipinský, nar. v Martinovce na Volyni, bytem ve Fulneku. Jmenovaný byl příslušníkem Čs. armádního sboru v SSSR.

Celé rodině projevujeme tímto naši upřímnou sozastup.

Výbor severomoravského regionu SCVP Region Chomutov

31. 8. zemřel po dlouhé nemoci ve věku 80 let člen našeho regionu, příslušník Svobodovy armády pan Jan Menšík z obce Ploska na Volyni, bytem ve Lažanech u Chomutova.

Upřímnou sozastupou za sebe i za region vyjadřuje

Jirina Kačerová

Všem pozůstatým vyjadřuje svou účast i redakce Zpravodaje.

Irena Malinská

DARY došlé na konto

SDRUŽENÍ - Září 2003

Region Praha: D. S., Praha - 200 Kč, Vladislava Kulhánková, Usti n. L. - 200 Kč, Kulhánková Věra --100 Kč a Ludmila Klejsmidová, Jaroměř - 200 Kč.

Region Litoměřice: Mikuláš Prosek, Liběšice - 200 Kč, Marie Stanislavská, Polopek - 300 Kč, Josef Vazáč, Litoměřice - 50 Kč, Vladimír Iránek, Polopek - 100 Kč.

Region Domálice: Ing. Josef Vlk, Srby - 200 Kč, Ing. Vladimír Kábrt, Újezd - 200 Kč, Rosaliah Holoubek, Horšovský Týn - 100 Kč, Doc. PhDr. Jaroslav Fiala, CSE, Plzeň - 50 Kč, Marie Zajíčková, Staré Hobzí - 150 Kč, Emilia Tomanová, Málie Mahalov - 100 Kč.

Region Chomutov: Helena Zárybnická, Dvůr Králové n. L. - 100 Kč, Vlastimil Jelinek, Jirkov - 100 Kč, Marie Šilhanová, Chomutov - 100 Kč, Ludmila Reháčková, Kadov - 300 Kč, Josef Roller, Kadov - 300 Kč Věra Opátmá, Železný Brod - 150 Kč.

Region Žatec: Vlasta Mašková, Žilicele - 50 Kč. Jméno zatím neuvedeno - 100 Kč.

Volyňák z Michalových věnovali 1000 Kč - dar zaslala Rebenta Hygarová z Ustí n. L.

Se zetkání krajanů v Suchdole n. Odrou čini celkový darcem na kontě SCVP 4 120 Kč - jmenoviti titu krajané: Ludmila Růžová, Suchdol n. Odrou - 200 Kč, Břetislav Ludvík, Starý Ves - 75 Kč, Ing. Václav Vegricht, Bystřice pod Host. - 1000 Kč, Ivan Horbal', Spišská Nová Ves - 100 Kč, Manžel Baćovských, Hlučno - 100 Kč, Emilia Šimková, Výškov - 100 Kč, Vlasta Hričová, Nahorečice - 200 Kč. Nejménovaný darcem - 150 Kč. Vladimír Dušek, Vlkovice - 200 Kč. Božena Štefková, Ostrava - 200 Kč. Jiří Pancíř, Lovosice - 200 Kč. Vlasta Bořilová, Hukovice - 100 Kč. Zdeňka Novotná, Nový Jičín - 400 Kč. Manžel Sečitlov, Nový Jičín - 200 Kč. Vladimír Knob, Fulnek - 100 Kč. Manžel Barvovík, Studenka - 100 Kč. Vlasta Fabianová, Studenka - 100 Kč. Miloslav Vegricht, Ostrava - 200 Kč. Ing. Vladimír Vacek, Fulnek - 200 Kč.

Všem darcům, kteří svými dary přispívají i na vydávání Zpravodaje děkují ze srdce redakce a výbor SCVP.

Dležite upozornění! Jelikož se množi dotazy dárce na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátele, Praha. Číslo konta: 00000-1397591369/0800. Číslo spotřebitele: RTÍřská 29, Praha 1. Dary můžete poslat i na adresu

hosptadků Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 599, 100 18 Praha 8. Číslo konta: 233 550 070. Prosíme čtenáře, aby nás neupomněli o zveřejnění darů myžeme uveřejnit teprve po odběru účetního dokladu!! Krajan! Neposítele v zadním případě penážní dary na adresu redaktorky Díky za pochopení. Zaležitosti tykající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: Antonie Kramář, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,

Tiskár: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátele pro potřeby svých členů. Za obsahovou odpovědnost jejich autorů. Vychází jako občasný. Šéfredaktor: Věra Letzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádáne rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Letzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zápisů povolenlo Česká pošta, s.p., o.d. odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 z dne 8. 6. 1995. Toto číslo vyšlo: 24. 10. 2003